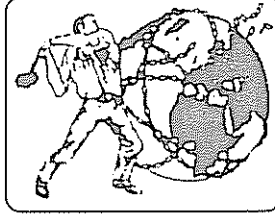

GEGEN DIE STROMUNG

Organ für den Aufbau der Revolutionären Kommunistischen Partei Deutschlands

1/99

Januar 1999

Alman emperyalizminin sınır dışı etme politikasını ve Almanlaştırma girişimlerini keskinleştirmesi karşısında öncelikle proleter enternasyonalizmini ve komünizmi propaganda edelim!

Almanya'da bulunan değişik milliyetlerden devrimci güçler arasındaki ortak çalışma üzerine

Geçtiğimiz aylarda, yeni SPD-Yeşiller hükümeti, kapanma ve sınır dışı etme politikasını daha da keskinleştirdi. İçişleri Bakanı Schlily, makamını devraldığı Kanter'i dahi solladı. Schlily, "Alman Gemisinin" artık dolduğunu, Almanya'ya olan göçün "sıfıra" çekilmek zorunda olduğunu haykırarak, makamını devraldığı Kanter'in kapanma ve sınır dışı etme yasalarını ve sınır dışı etme tedbirlerini daha da keskinleştirdi. "Çifte vatandaşlığa" karşı CDU/CSU'nun başlatmış olduğu ve naziler tarafından desteklenen gerici kampanyayı fırsat bilerek SPD-Yeşiller hükümeti, mevcut hükümetin gerici ve Alman milliyetçisi politikasından dikkatleri çekmektedir. SPD-Yeşiller hükümetinin "Yabancılar" olarak damgalanan insanları "istenilen" ve "istenmeyen" şeklinde ikiye ayırma çabaları hiçte sonuçsuz kalmamaktadır. Bütün bu olanların karşısında, hukuki bir takım detaylar tartışılmıyorsa, devrimci perspektif konusunda komünist temel pozisyonları ve *Almanya'da bulunan değişik ülkelerden işçilerin devrimci ortak çalışma* hakkında tartışmayı zorunlu kılmaktadır. Bu tartışma, modern kitlesel göçün ilerici yönlerin kabul eden ve Almanya'daki bilumum sahte devrimci örgütlerin değişik ülkelerden gelen işçileri şövenist bir şekilde ilhak etme politikasına mücadeleyi kabul eden bir zemin üzerinde anlamlı olabilir.

Her çalışma alanında proleter enternasyonalizmine dayanan ayrı bir komünist partisi neden gereklidir

Alman emperyalizminin değişik bölümlerinin ve propagandacılarının ortaya attığı detaylar üzerine yoğunlaşmak yanlış olacaktır. Daha ziyade "çifte vatandaşlık", Almanya'nın bir göçmen ülkesi olup olmadığı gibi sorunlar üzerine detaylı olarak değil, tersine bu sorunla, kapitalizme karşı mücadelesinin ve kapitalizmin proleter devrimi ile parçalanması mücadelesinin bakış açısı temelinde ilkesel olarak ele alınmak zorundadır.

Lakin, daha emperyalizm öncesi mevcut olan ve emperyalizm döneminde daha keskinleşen *dünyanın ezilen ve ezen ülkeleri şeklinde ikiye ayırımı*, Almanya gibi emperyalist bir büyük güç olan ülkelerde temel bir çıkış noktasıdır. Komünistlerin hareket noktası, ezilen ülkelerin bütün emekçilerinin, her şeyden önce tüm ülkelerdeki proleterlerin çıkış noktası olduğu tekrar tekrar anımsanmalı, berraklaştırılmalı ve propaganda edilmelidir. "Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz" ve "Bütün ülkelerin ezilen halkları ve proleterleri birleşiniz!" şeklindeki sloganlar, kapitalizme karşı mücadele, kapitalizmin yıkılması için mücadeleye bir parçasıdır. Kapitalizmin ve emperyalizmin dünya çapındaki sistemi, muzaffer proleter dünya devrimi ile alaşağı edilip yok edilmek zorundadır.

Biz ilkin şunları tespit etmekle, Almanya'da bulunan değişik milliyetlerden işçilerin arasındaki ortak çalışma konusundan hiçte sapsmış olmuyoruz: Proleter dünya devriminin tüm süreci, onun etapları ve gelişme çizgisi ve özellikleri ile Lenin ve Stalin'in komünist tavıra uygun olarak, her çalışma alanında enternasyonalizmi temel alan bir komünist partisinin inşasının zorunluluğunu gerekçelendirmelerinin arasında doğrudan bir bağıntı bulunmaktadır. Burada temel ilke Komünist enternasyonal temelinde yada ortak çalışmanın değişik biçimleri ile değişik komünist partilerinin arasındaki ortak çalışmadır.

Meseleyi derinlemesine ele alacak olursak, her çalışma alanında bağımsız komünist partilerinin varlığı için öncelikle iki sebep bulunmaktadır:

Birincisi emperyalist dünya sistemi içinde, tek tek ülkelerin *ekonomik ve siyasi olarak dengesiz gelişme yasası*. Bu yasa dolayısıyla, tek tek ülkelerdeki devrimler dengesiz olarak gelişmektedir. Yani proleter dünya devrimi bir anda koordineli olarak gelişen bir patlama değildir. Emperyalizmin çelişmelerinin yoğunlaşarak, dünya emperyalizminin cephesinin zincirini en zayıf halkasından kopmaktadır.

İkincisi, her bir ülkede işçi sınıfının çoğunluğunun bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi sadece ilkesel ve stratejik bir mesele değil,

aynı zamanda bu hele de büyük bir taktik çabayı da gerektirmektedir. Bu çalışma, her bir ülkenin tarihi ve şimdiki konumu hakkında detaylı bilgiye sahip olmadan, ve sözkonusu ülkedeki devrimci mücadelelerin tecrübelerini değerlendirmeden, merkezi bir komünist partisi tarafından sürdürülemez.

Ulusal ve çok uluslu devletlerin ortaya çıkmasının tarihi ve emperyalizmde modern kitlesel göç

Şu bilince çıkartılmalıdır ki, "kendi" ülkelerimizde sadece bir ulus ve sadece bir ulusa ait işçi sınıfı bulunmamaktadır. Bunun öncelikle iki sebebi bulunmaktadır:

Birincisi bunun sebebi, ulusların, ulusal devletlerin (öncelikle Fransa ve İngiltere ve de Almanya) ve çokuluslu devletlerin (örneğin tekelci kapitalizm öncesi dönemde, Avuturya-Macar ve Çarlık Rusyası) ortaya çıkmasının tarihinde yatmaktadır.

İkincisi, burda tarihsel ve aktuel olarak sözkonusu olan şey, öncelikle emperyalizm çağında 'modern kitlesel göç'tür. (Lenin) "Modern kitlesel göç", emperyalizmin bağımlı ülkelerdeki halkları sömürmesinin kaçınılmaz bir sonucudur. Bu ülkelerde öylesine sefaletli bir yaşam koşulları egemendir ki, oradaki emekçiler ülkelerini terk etmek zorunda kalmaktadırlar.

"Modern kitlesel göç"ün sadece emperyalist sömürünün zorunlu bir sonucu olmadığını, bu durumun sınıf mücadelesinin gelişmesi için iyi olanakları da içinde barındırdığını Lenin ortaya koymaktadır:

"Zira ancak gericiler bu 'modern kitlesel göç'ün ilerici anlamı karşısında gözlemlerini kapayabilirler. Kapitalizm gelişmeden ve bu temelde gelişen sınıf mücadelesi olmaksızın kapitalizmin boyunduruğundan kurtulmak olanaksızdır. Yerel yaşamın kokuşmuş ve geri kalmış konumunu parçalayarak, ulusal setleri ve önyargıları parçalayarak ve tüm ülkelerdeki işçileri, Amerikanın, Almanya'nın vs. büyük işletmelerinde ve maden ocaklarında birbiriyle birleştirerek kapitalizm tüm dünyanın emekçilerini mücadeleden içine çekmektedir."

(Lenin, "Kapitalizm ve işçi göçü", 1913, Tüm Eserleri, Cilt 19, S. 447, alm.)

O halde, salt bir ulusal işçi sınıfının bulunduğu tek bir batı Avrupa emperyalist-kapitalist ülkesi bulunmadığı tartışma götürmez bir olgudur. Daha ziyade, değişik ülkelerden işçiler bir o yöne bir başka yöne göç etmekteylerdir. Böylelikle ulusal sorun tüm Avrupa ülkelerinde oldukça karmaşık bir görünüm almaktadır. Bu özellikle Almanya içinde geçerlidir.

"Modern kitlesel göçün Almanya üzerindeki etkisi: 1955'den buyana 24 milyon göç 17 milyon geri dönüş

Almanya'nın devlet sınırları içinde mevcut olan ulusal sorunun oldukça karmaşıklığı konusunda kaba bir bakış sunmak amacıyla, istatistiklerinin çoğunluğunun hasıraltı ettiği, ya da Alman emperyalizminin propagandacıları tarafından istatistiklerden çıkartılan ve önpiana konulmayan bir gerçekliği ilkin burada bilinçlere çıkartmak istiyoruz. 1955 ile 1997 yılları arasında toplam olarak 24 milyon insan batı Almanya'ya yada Almanya'ya göç ettiler, bunlardan 17 milyonu ise geri dönüş yaptı.

Bugün Almanya'daki reel durum, bu rakamlar ve bunun doğurduğu sonuçlar göz önünde

bulundurulmadan ele alınmaz. Bu rakamlar, bugün Almanya'da yedi milyonun üzerine Alman kimliği olmayan insanın yaşadığını, ki bu mevcut olan büyük bir göç ve geri dönüş hareketinin bir zinciri teşkil etmektedir. Devrimci ortak çalışma için doğru sonuçları çıkartabilmek için bu hareketin sebepleri mümkün olduğunca iyi bir şekilde kavranmak zorundadır.

Bu rakamlar aynı zamanda, resmi olarak kabul edilen rakamların ötesinde, göç hareketi büyük bir boyutta seyretmektedir. Bu sebepten dolayı, bugün Almanya'da yaşayan 7 milyon işçi ve ailelerinin belli bir kesimin vatandaşlığına alınması sorunu hacim bakımından ikincil bir sorunu teşkil etmektedir.

Alman emperyalizminin "böl ve yönet" politikası her alanda geri püskürtülmek zorundadır !

Milyonlarca insanın Almanya'ya doğru ve Almanya'dan geri yönelik modern kitlesel göçün temel sebeplerinden biri de, (politik, dini yada ırkçı takibatlardan ve savaşlardan kaçış gibi sebeplerin yanısıra) Alman burjuvazisinin azami kar peşinden koşusundan ileri gelmektedir. Alman emperyalizminin gerek siyasi gerekse de ekonomik nedenlerden dolayı, işgücünün fayla olmasından, bir sanayi yedek ordusunun, işsizler ordusunun bulunmasından büyük çıkarları bulunmaktadır.

Başka ülkelerden gelen milyonlarca işgücü, endüstriyel yedek işgücü olarak Alman emperyalizmi için ekonomik ve siyasi olarak büyük faydası dokunmaktadır. Bu işçiler özellikle vahşi bir şekilde sömürülmekte, baskı altında tutulmakta ve koşuşturulmaktadır. Onlar sınır dışı edilmekle tehdit edilmekte ve sık sık illegalitede yaşamaya zorlanmaktadır. Büyük oranda hakları gaspedilerek, oradan oraya sürülmekte, sınır dışı edilmekte ve ihtiyaç halinde geri getirilmektedir.

Bu hareket özellikle ulusal çelişkilerin körüklenmesine de hizmet etmektedir. Alman şovenizmi pompalarak, işsizlik suçun kapitalist sistemde değil, güya Alman işçilerinin "işyerlerini çalan" başka ülkelerden gelen emekçilerde yattığı izlenimi uyandırılmaktadır.

Alman emperyalizmi "modern kitlesel göç"e bu anlamda ta öteden beri müdahale ederek, bu hareketi kendi ekonomik, siyasi ve ideolojik hattına çekmeye çalışmıştır. Bu 1945'ten sonra güçlenen Alman emperyalizminin değişik etaplarına ait olgu ve rakamlarla ispatlanabilir. Özellikle çağırma, sınır dışı etme, açılma ve kapanma gibi metotların planlı bir şekilde hayata geçirilmesi ile, hangi milliyetlerin içeri alınıp, hangilerinin dışarıda tutulacağına yönlendirilmektedir. Bu tasarım Alman emperyalizmini "böl ve yönet" şeklindeki politikası ile uyum içindedir.

Her türlü ilerici bir işçi hareketi, ta başından itibaren, kayıtsız koşulsuz, diğer ülkelerden işçiler üzerinde yürütülen her türlü kışkırtmaya karşı savaşım yürütmek zorundadır. "Yabancılar yasası", "yerleşim ayarları" ve "göç yasaları" vs gibi tüm "özel yasalar" Alman işçi sınıfını ulusal burnu büyüklük ve şovenizm ruhuyula zehirlemek için Alman emperyalizminin elinde bir silahtır. Komünist partisi, anti-emperyalist demokratik mücadele içinde önsaflarda yürüyerek, Almanya'da yaşayan tüm insanlar için eşit haklar için, "yabancılar yasasının" kaldırılması için ve her türlü göç engellerine karşı ve her türlü özel yasalara ve Alman kimliği olmayan işçilere uygulanan her türlü kısıtlamaya karşı mücadele sürdürmek zorundadır.

Burjuva istatistiklerinde, modern kitlesel göç üzerine veriler

* Almanya'da bugün, Alman kimliği olmayan 7,4 milyon insan yaşamaktadır. 1955'den (ilk çağırılma yılı) buyana (batı) Almanya'ya 24 milyon kişi göç ettiği, 17 milyon insanın geri döndüğü resmen kaydedilmiştir. Bu göç ve geri dönüşler şu şekilde dağılmaktadır.¹

Zeytasun	Bevöllerung in Anlangsjahr	zugewogen	fortgezogen	Bevöllerung im Endjahr
1955-73	9,5 Mio.	4,5 Mio.	5,7 Mio.	4,0 Mio.
1974-88	4,0 Mio.	6,8 Mio.	6,5 Mio.	4,5 Mio.
1989-97	4,5 Mio.	7,6 Mio.	5,1 Mio.	7,3 Mio.
		28,9 Mio.	19,3 Mio.	

Kaynak: Yabancıların durumu hakkında olgu ve rakamlar, 17. Baskı, Bonn, mart 1998, tablo 1.4.7, Sayılarla göç ve entegrasyon. Bir Elkitabı, Berlin, Kasım 1997 /tablo: 2.1.1, Federal İstatistik Bakanlığının 30.7.98 tarihli basın açıklaması.

1967 %23 gibi bir rakamla, göç edenlerin arasında İtalyanlar birinci sırada gelmekteydiler. 1973'den buya göç edenlerden Türkler başı çekerken, Yugoslavlar ikinci sırada gelmektedirler. 1996'da 2 milyon Türkiyeli Almanya'da yaşamakta idi, bu burada yaşayan başka ülkelere gelen emekçilerin % 28 teşkil etmektedir. Yugoslavya'dan gelen emekçilerin sayısı ise 1,6 milyondur, ki bu % 18'i teşkil etmektedir. Doğu Avrupa'dan gelen emekçilerin özellikle Polyanadan gelen emekçilerin sayısı 90'lı yıllarda yükselerek 1996'da 500 000'e vardı² yani % 7. Asyalı (%10) ve Afrikalı emekçilerin sayısı da 80'li yıllardan buyana artarak yaklaşık 1 milyona ulaştı.

Diğer ülkelerden gelen 3 milyon emekçiden %65'si işçi, yüzde 25'i de Angestellte (çoğunlukla dairede çalışanlara verilen bir sıfat - ç.n.) olarak çalıştığını resmi istatistikler kaydetmektedir. Bu emekçilerin arasındaki işsizlik oranı resmen %20'dir, 500 000 emekçi işsizdir. Buna göre, işsizlik oranı, Alman işçilerine nazaran iki katıdır. Bunun yanı sıra, resmi işsizler istatistiklerine dahil edilmeyen ve Alman kimliği bulunmayan yaklaşık olarak bir milyon kişinin "yedek olarak" bekletildiği tahmin edilmektedir.

Alman emperyalizmi, 1 milyona yakın insanın kalma izini kesin olmayan insanların yaşam koşullarını daha da kötüleştirir. 600 000 kadar insan doğrudan sınır dışı edilmekle tehdit

edilmektedir. Legal olmadan (yani "kağıtsız" olarak) burada kalanların sayısı sosyal kurumlar tarafından en az 0,5 milyon olarak tahmin edilmektedir. Her türlü sosyal haktan maruz bırakılan 250000'e yakın kontratlı işçilerin sömürü koşullarına daha da dayanılmazdır.

Şu durumda yaklaşık 1,6 milyon sığınmacı Almanya'da yaşamaktadır. 1997'de yaklaşık 100 000 kişi sığınma başvurusu yapabildiler. Sığınma başvuruları göstermektedir ki, sığınmacıların çoğu Doğu/güney avrupadan gelmekte, ardınan asyalı ve afrikalıdır. Sığınma başvuruları kabul edilenlerin sayısı giderek düşmektedir. 80'li yıllarda kabul orana %10-30 idi, bugün ise sadece bu oran %3-4'dür. 1987'den 1997' değin en az 160 000 sınır dışı edildi. Salt 93/94'de bu sayı 70 000'i buldu. Bu sayılara, daha sınırdaki geri çevrilen sığınmacıların sayısı dahil değildir.

Kaynak: Yabancıların durumu hakkında olgu ve rakamlar, 17. Baskı, Bonn, mart 1998, tablo 1.4.7, Sayılarla göç ve entegrasyon. Bir Elkitabı, Berlin, Kasım 1997 /tablo: 2.1.1, Federal İstatistik Bakanlığının 30.7.98 tarihli basın açıklaması, Federal Almanya'nın için yıllık istatistik kitap, Stuttgart 1997, Yabancı nüfus hakkında veriler, Stuttgart 1997, Ekonomi ve istatistik, Sayı Mart 1996, T.E.T. Pazarlama ve Reklam Kurumu: Federal Almanya'da yaşayan 3 milyon mısafiri işçi ve ailelerin alım gücü, Frankfurt 1994/95, Federal hükümetinin yabancılar sorumlusunun Almanya'da yaşayan yabancıların durumu konusunda raporu, Berlin Aralık 1997, Frankfurter Rundschau 3.12.1998, Alman Ekonomisi Endüstrisi: Rakamlar, Olgular, Veriler A'dan Z'ye Yabancılar, Köln 1997, ProAsyl'in internet Sitesi.

¹ Burjuva istatistiklerde, resmi olmadan giriş ve çıkış yapanlar dahil edilmemektedir.

² Buna birde, Alman burjuvazisi tarafından "alman asıllı" olarak değerlendirilen göç eden "Aussiedler" denilen 2 milyon insan eklenmelidir.

Ortak mücadelenin sorunları ve devrimci perspektif

Bugün Almanya'da yaşayan Alman kimliği bulunmayan 7 milyon insanının konumu incelendiğinde, "yabancılar" kavramı **bir çok problem** aynı kefeye koyduğu ve böylelikle meseli kararttığı ortaya çıkmaktadır. Almanya'da yaşayan ve çalışan ulusların bir kefeyle konması niteliksel farklılıkları örtbas etmektedir. Almanya'da yaşayan Avusturyalı, ABD'li, Fransız, İngilizlerin sayısı yarım milyonu bulmaktadır. "Yabancılar sorunu"nda bahsedildiğinde, bu ulusa mensup insanların bu kavramın içinde görüldüğü ta başından bellidir. Bu noktada ırkçılık daha belirginleşmektedir.

Ta detayına kadar ispatlamak her ne kadar zor olsa da, bu ulusa mensup insanların çoğunluğunun işçi sınıfına dahil olmadığı bir dereceye kadar kesin olarak söylenebilir. (Bu durum örneğin Fransa-Almanya sınırında kısmen değişiktir.) Haliyle, devrimci ortak çalışma ve devrimci perspektif üzerine tartışmaya birinci planda bu uluslara mensup insanlar dahil olmayacaklardır.

Diğer taraftan problemin karmaşıklığı, "Yabancılar" üzerinde uygulanan piramit vari hırarşik ayrımcılık ele alındığı zaman berraklaşmaktadır. Bir çok milliyeti kapsayan sığınmacılar bu hırarşinin en alt tabakasında bulunmaktadır. Bunlar her türlü korumadan mahkumdur. Onlar büyük oranda devlet daireleri tarafından sınır dışı edilmektedir. Onlar Nazi gruplarının katliam ve saldırı eylemlerinin

birincil hedefi halindedirler. Bu insanların büyük çoğunluğu, "kendini" ülkelerindeki siyasi koşullarından kaçarak Asya ve Afrika'dan buralara gelmektedirler.

Burada büyük bir ağırlığı olan ikinci bir kategoride, özellikle Türkiye'den gelen Türk ve Kürt işçileri ve de eski-Yugoslavya'dan gelen Hırvat, Sırp ve Boşnaklı işçiler teşkil etmektedir. Bu grup Almanya'da yaşayan "yabancıların" yarısını teşkil etmektedir. Geçtiğimiz 20 yıl içinde kendi yapı ve geleneklerini inşa etmeye başlayan vakıfsız bu işçiler büyük oranda hususi olarak buraya getirildi.

Burda şu bilince çıkartılmalıdır: Almanya'ya gelen bu işçiler, geldiklerinden hemen "bir gün sonra" otomatikman Alman işçi sınıfının bir parçası haline gelmezler, bilakis onlar uzun bir müddet geldikleri ülkenin işçi sınıfının parçası olmaya devam edecekleridir. Göç ve geri dönüşün bu denli kapsamlı olduğunu göz önünde tutacak olursak, şu durumda Almanya'da yaşayan diğer ülkelerden gelen işçilerin kuşkusuz kısa bir süre önce Almanya'ya göç ettikleri ve dolayısıyla tabii olarak halan "kendini" ülkelerindeki işçi sınıfının bir parçası halindedirler.

Türk ve Kürt milliyeti örneği aynı zamanda şunu da göstermektedir: Sadece hangi ülkeden geldiği değil hangi ulusa mensup olduğu da önemlidir. Anayasayı Koruma Dairesi, burada yaşayan Türklere 40 000 kişiyi devrimci sol örgütlere mensup olarak görmekte, burada yaşayan Kürt nüfusundan 11 000 kişi ise, aktif PKK'lı olarak değerlendirmektedir. (Kaynak: "Stern" Dergisi). Yani Alman em-

Tarihsel tecrübeler

1. Enternasyonalin İrlanda seksiyonun İngiliz seksiyonu tarafından ilhak edilmesine karşı Engels'in mücadelesi

Engels İngiltere ile İrlanda'yı ezen ve ezilen ülke olarak ikiye ayırmakta idi. Birinci Enternasyonal'in İrlanda seksiyonun İngiliz seksiyonu tarafından ilhak edilmesi girişimlerine karşı Engels öncelikle şu iki nedenden ötürü mücadele yürüttü:

Birincisi, İrlandalı işçiler karşısında kendilerini zaten "daha yüksek yaratıklar" olarak gören İngiliz işçileri içindeki sövenist eğilimlere karşı bu şekilde mücadele yürütmek olanaksızdır. (Bkz. M.E. Temel Eserler, Cilt 18, sf. 80. Alm). İkincisi, Engels'e göre İrlanda seksiyonun kapanması, İrlanda devrimine doğrudan doğruya bir ihanet anlamına gelecekti. Engels'in vurguladığı üzere, İngiltere'deki İrlanda seksiyonu, "İrlanda'daki İrlandalı işçilere yönelik elimizde bulunan bir hareket noktamızdır." O günkü koşullarda İngiltere'de yaşayan İrlandalı işçiler "daha uygun

koşullarda yaşadıklarından dolayı, daha ilerilerdi" ve bu yüzden, İrlanda'daki hareket, "ancak bu işçilerin yardımı ve aracılığıyla örgütlene ve propaganda edilebiliyordu". (agy. Sf. 81)

Bu koşullarda "gerçek enternasyonalizm, kaçınılmaz olarak bağımsız bir ulusal örgütlenmeye dayanmak" zorundaydı. (agy. Sf. 80)

Fransız ve İtalya komünist partilerinin 20'li ve 40'lı yıllardaki tecrübeleri

Fransa'da yaşayan göçmenlerin çoğu İtalya'dan gelmekteydi. Bunların belli bir kısmı Fransız komünist partisinde(FKP) yada Fransız komünist partisinin önderliğinde bulunan ve diğer ülkelerden gelen işçilerin bir örgütü olan MOI'de örgütlüydüler.

Bir taraftan Fransız Komünist partisi ile diğer taraftan İtalyan komünist partisi (İKP) yada İtalya KP'nin yurtdışı örgütü arasında bir ittifak mey-

dana geldi: Fransada bulunan İtalyan Komünist partisinin yurtdışı örgütünün en temel hedefi, İtalyada gelişen anti-faşist illegal direniş için kadro toplamaktı. Buna karşın Fransız KP ise, komünist göçmenleri FKP'nin hücrelerine üye olarak alma hedefini gütmekteydi. Pratikte bir rekabet durumu ortaya çıktı.

İtalyan ve Fransız komünist partisine vede Komünist Enternasyonale ait orijinal belgelere dayanarak bu çelişkiyi kapsamlı bir şekilde analize etmek bugünkü tartışma açısından kaçınılmazdır.

(Fransa'da yaşayan diğer ülkelerden gelen işçilerin yaşam koşulları için şu makaleye bakınız: "Fransa'daki yabancı işgücü sorunu üzerine", "Komünist Enternasyonal" sayı 47/48/1928, sf. 2891-2904, Alm.)

peryalizminin bakış açısında, bu insanlar – resmi koronun vaaz ettiği üzere – "alman devletinin güvenliğini tehdit eden" devrimci bir potansiyel olarak görülmektedir. Alman emperyalizminin bakış açısında, bu gibi tehditler eski Yugoslavya'dan gelen insanlar için sözkonusu değildir. Buna rağmen Kosova'daki UCK'nın silahlı mücadelesine ile bağlantı içinde, Arnavutluk'dan gelen örgütlerin hem Eski Yugoslavya hem de Almanya üzerindeki faaliyetleri ilgiyle izlenmektedir. Eski Yugoslavya ve Türkiye ile Almanya'dan geri dönüşler oldukça kapsamlıdır, fakat istatistikler bunu dikkate almamaktadır. Gelişmişler ve ekonomik ve kültürel olarak gelişen çift yönlü ilişkiler, sadece "ya orası ya burası" şeklinde yaklaşan katı tutumların yanlışlığını ortaya sermektedir.

Devrimci perspektif açısından bakıldığında, öncelikle Kürt kurtuluş hareketi için, Almanya'da yaşayan Kürtlerin, Türk devletine karşı yürütülen kurtuluş hareketinin maddi ve siyasi bir dayanak oldukları ortadadır. Bu süreç, Yugoslavya'daki merkezi devlete karşı Kosova'luların ulusal kurtuluş hareketi bağınıntısında, Almanya'da yaşayan Kosova-Arnavutları içinde görülmektedir.

Şu durumda devrimci ayaklanmaların ve silahlı mücadelelerin gündemde olmadığı İtalya, İspanya ve Portekiz'den gelen insanların konumu değişiktir. Bu insanlar içinde, (geldikleri ülke ile tüm bağları koparmaksızın) uzun vaade Almanya'da kalmaya benimsemiş eğilimler çok daha yaygındır.

Bir başka grupta, çoğunlukla yüzyıllardan beri Almanya'da yaşayan Yahudi nüfusu, Sinti ve Romalar, Sorben'ler ve Schleswig-Holstein eyaletinde yaşayan Danimarkalı azınlıklar gibi ulusal azınlıklar oluşturmaktadır. Bunların büyük çoğunluğu Almanya'da kalmak istemektedirler. Almanya'da gelişen antisemitizm ve antiziganizm karşısında Yahudi ve Sinti ve Roma milliyetine mensup insanların Almanya'dan göç etmeleri hiçte imkansız değildir.

Bu örnekte meselenin karşılığını belgelemektedir. Örneğin, bugün Almanya'da yaşayan Yahudi nüfusunun büyük bir bölümü, başka doğu avrupa ülkelerinde olmak üzere, soykırımcı anti-semit propagandadan kaçarak Almanya'ya gelen insanlardan oluşmaktadır. Yahudi nüfusunun bir başka kesimi de, daha 1945'den önce Almanya'da yaşayan aileler ve onların çocuklarından oluşmaktadır. Roma nüfusuna ait insanlar da, Doğu Avrupa ülkelerindeki, özellikle de

Yugoslavyadaki pogrom ve anti-ziganist terörden kaçarak Almanya'ya gelmektedirler.

Sorunun çok yönlülüğü burada kabaca ele alınmış olsa da, şu açıktır: Almanya'da yaşayan değişik ülkelerden gelen işçilerin ortak mücadelesi ve devrim perspektifi ele alındığında, o zaman bu işçilerin geldiği ülkelerdeki koşullar, on yıllarca devam eden gelişmişler ve işçilerin hangi milliyete mensup olduğu ve sözkonusu işçilerin yaşı ve üretimdeki konumu da mutlaka ele alınmak zorundadır.

Özellikle Almanya'da komünist bir partinin inşasında, devrimci perspektif sorununda basitleştirilmiş kolaycı cevaplara kapılmamak için, meselenin çok yönlülüğü ve büyük farklılıkların görülmesi ve bunların anlamlarının kavranmasının büyük bir önemi bulunmaktadır. Diğer ülkelerden gelen işçilerin Almanya'daki komünist bir partinin inşasında nasıl bir rol oynayabilecekleri sorununun çözmekte ilk adım, bir taraftan tarihsel tecrübelerle bakmak ve diğer taraftan da aktüel tecrübelerle yaklaşmaktan geçmektedir.

Tarihsel ve aktüel tecrübeler

Tarihsel tecrübeler göstermektedir ki, bilimsel komünizmin ustaları, değişik koşullarda değişik cevaplar vermişlerdir. Onların bu cevapları, bilimsel komünizmin prensiplerine dayalı bir özel yaklaşımın nasıl olması gerektiği konusunda oldukça öğreticidir.

Lenin belli bir tarihsel dönemde, bağrında üç milliyeti barındıran İsviçre gibi bir ülkede(Alman, Fransız ve İtalyan) ve başka ülkelerden göç eden işçilerin esas itibarıyla Fransa ve İtalyan'dan gelmesini göz önünde bulundurarak, o, İsviçre'deki her milliyetten işçileri kapsayan tek bir komünist partisinin gerekliliğini savundu.

Tarihsel gelişmelerin bir ürünü olan ve çok ulusal halklar hapisanesi olmasında başka ülkelerden gelen göçün bir rol oynamadığı Çarlık Rusyası için Lenin ve Stalin, Ulusal özellikleri koruyan ama Rusya'nın devlet sınırlarını kapsayan tek bir Komünist Partisinin inşası için mücadele ettiler. (Bkz.: Lenin T.E. Cilt 10, sf. 152; Cilt 19, sf. 420; Stalin, Cilt 2, 329-332)

Bunlar, bilinmesi, değerlendirilmesi gereken ama şematik olarak uygulanmaması gereken örneklerdir.

Diğer taraftan, tekelci kapitalizmden öncekinde yaşanan bir örnek bulunmaktadır. Bu örnek emperyalizm çağında da dikkate alınmak zorundadır. Bu örnek, İrlandalı işçilerin İngiltere'de örgütlenip örgütlenmeyeceği sorunuyla, Engels hiç bir şüpheye yer vermeyecek bir şekilde, İngiltere'de yaşayan İrlandalı işçileri, İrlanda'da gelişecek devrimci bir hareketin temel taşları olarak gördüğünü vurguladı. Engels'e göre, bu işçiler hiç bir şekilde İngiliz organizatörlerce İngiltere'deki komünist örgüt için ilhak edilmemeliydiler.

Tüm bu örnekler şunu göstermektedir: Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in tüm düşüncelerinin altında yatan temel çıkış noktası, proleter enternasyonalizmin çıkarlarının korunması ve proleter dünya devriminin ilerletilmesiydi. Bu kapsamda ise tek tek ülkelerdeki devrimlerin çıkarlarının bu esas hedefe bağlanması ve ona tabi kılınması idi.

Engels'in İrlanda örneğinde vurguladığı düşüncüyü, bugünkü Kürt kurtuluş hareketi örneğinde açıklayabiliriz. Bu örneği verirken, PKK'da az yada çok oranda hakim olan milliyetçi eğilimleri ve bu olgunun, PKK'nın emperyalistler arasındaki çıkar dalaşımında bir araç haline gelebileceği tehlikesini göz ardı etmek istemiyoruz.

Almanya'da yaşayan Kürt nüfusu ve burada doğup büyüyen Kürt gençleri, Türk devletine karşı mücadele veren Kürt kurtuluş hareketine sempati duydukları, bu hareket için maddi, manevi ve siyasi desteği vermeye hazır olduklarını ve bu silahlı mücadeleye fiziki olarak katılmak istedikleri ortadadır. Şayet PKK'nın, bilimsel komünizmin ilkelerine bağdaşan, ideolojik, politik, staratik ve taktik bir çizgisi olmuş olsaydı, bu yönelim çok daha kuvvetli olurdu. Tam da böylesi bir ortamda Kürt devrimcilerin, Almanya'da yaşadıklarından dolayı, Almanya'daki komünist partisinin inşasına katılmalarını gerektirdiğini propaganda eden bazı sahte sol örgütlerin neyi savundukları bu örnek ile tamamen ortaya çıkmaktadır: Bu devrimcileri mücadeleden alıkoyan ve kendi ihanetlerini gizlemeye çalışan bir tavırdır!

Burada mesele, kim ne zamandan beri Almanya'da yaşamaktadır, kim Almanya'da doğmuştu sorunu kesinlikle değildir. Birinci sırada gelen şey, sözkonusu kişinin devrimci perspektifi nedir sorusudur. Tam da burada doğan bir çok gençte, Türk devletine karşı mücadele eden Kürt devrimcilerin safılarında savaşmaktadırlar. Bu örnek göstermektedir ki, Almanya'da yaşayan değişik milliyetlerden de-

Komünist Partisinin ulusal soruna yaklaşımında üç temel ilkesi üzerine

Lenin ulusal soruna yaklaşımında aşağıdaki şu temel ilkelere hareket etmenin komünist partisi için şart olduğunu vurguladı:

"*birincisi*, tarihsel özel durumun ve hepsinin üstünde ekonomik koşulların doğru bir değerlendirilmesine dayandırılmalıdır; *ikincisi*, siyasetini, ezilen sınıfların, sömürülen, emekçi halkın çıkarlarıyla genel ulusal çıkar kavramı, yeni egemen sınıfın çıkarları, arasında yapılacak açık bir ayrım üzerine oturtulmalıdır; *üçüncüsü*, küçük bir zengin ve ileri kapitalist ülkeler azınlığının, dünya nüfusunun geniş çoğunluğunu sömürgeci haline getirmesi ve mali yönden köleleştirmesini, yani finans-kapital ve emperyalizm çağının karakteristik bir özelliğini önemsememeye çalışan burjuva-demokratik yalanları göğüslemek üzere komünist partisi, siyasetini, ezilen, bağımlı ve uyruk uluslar ile ezen, sömüren, egemen uluslar arasında aynı biçimde yapılacak açık bir ayrım dayandırılmalıdır."

(Lenin, "Ulusal sorun ve sömürler sorunu üzerine tezlerin ön taslağı", 1920, "Ulusal sorun ve ulusal kurtuluş savaşları" Sol. Yay. Sf. 386-387, italikler bize ait)

vrincilerin örgütlenmesi sorunu tartışıldığında, devrimci perspektif nedir sorusunu bir kenara bırakmanın ne kadar tehlikeli olduğunu göstermektedir.

Alman şovenizmine karşı mücadelenin belirleyici rolü

Komünist partisinin inşası bağlamında, Almanya'da yaşayan değişik milliyetlere mensup işçilerin ekonomik, politik ve ideolojik mücadeledeki ortak mücadeleye karşı tutum, kuşkusuz ki, önemli bir yere sahiptir.

Emperyalist bir büyük güç olan Almanya gibi bir ülkede, ulusal soruna yaklaşım her devrimci komünist partisinin bir denek taşıdır. Alman emperyalizminin pratikte yarı-sömürgeci olan örneğin Türkiye ve Hırvatistan gibi ülkelerdeki devrimci hareketleri azami ölçüde desteklemek, Almanya'daki işçi sınıfını proleter sınıf bilinci ile donatmada hareket noktasını oluşturmaktadır.

Söz konusu ülkelerdeki devrimci hareketleri bastırma için ve yarı-sömürgelerdeki sömürüyü keskinleştirebilmek için, Alman emperyalizmi açıktır ki, değişik milliyetlere mensup işçileri kendi hesabına çalıştırmak için tüm olanaklarını harekete geçirecektir.

Diğer taraftan, diğer ülkelerden gelen milyonlarca işçiler, geniş bir taban üzerine büyüyen Alman şovenizme ve kendilerini insan efendileri olarak algılayan ve diğer ülkelere gelen işçi üzerinde hükümler kuran usta ve usta başlarından oluşan Alman-milliyetçi işçi aristokratlarına karşı mücadelede önemli bir karşı cepheyi teşkil etmektedirler. Bu soruna doğru bir şekilde yaklaşmadan, Alman işçi sınıfını Alman emperyalizmine bağlayan zincirlerinden kurtulması düşünülemez bile. Almanya'daki değişik milliyetlerden işçilerin ortak sınıf mücadelesi, devrimci bir yöne doğru gelişmeye açık olduğunu, sınıf bilincine kavuşmaya hazır olduğunu gösteren belirleyici denek taşıdır.

Gerçeklikte devrimci öden çok reformist öze sahip olan kendilerine komünist olarak gören bir dizi örgüt, esas meseleyi görmeksizin, geçiş aşamaları ve geçiş dönemleri hakkında felsefe yapmayı uğraş haline

getirmişlerdir. Elbette ki, örneğin dedesi İspanyadan gelmiş üçüncü kuşağa ait bir gençin dar kapsamda mı yoksa geniş kapsamda mı Alman olarak görülebileceği sorunu üzerine detaylara kadar inen bir tartışmaya girmek mümkündür. Ancak komünist bakış açısından bakıldığında, üzerine tartışılan kişi her zaman kendi durumu hakkında kendisinin de konuşabilmelidir.

Ayrımcı bir yaklaşımın temel ilkeleri ve Komünist Partisine kişisel üye kaydetme

Almanya'da devrimci komünist partisinin inşasında gerçekten iki cepheli bir mücadele yürütmek belirleyici bir öneme sahiptir. Bu mücadele proleter dünya devriminin çıkarlarından hareket ederek, Almanya'daki proleter devrimin hazırlığını ve gerçekleşmesini ilerletmek zorundadır. Ortak mücadele ile, kapitalizm ve emperyalizm üzerine proleter dünya devri yoluyla zafer elde edilebilir için, bu mücadele ancak, bütün çalışma alanlarındaki devrimci hareketlerin ve komünist partilerin aralarındaki ortak çalışma pekiştirilerek gerçekleştirilebilir.

Bu bir taraftan, Almanya'da komünist partisine üye olmanın devlet vatandaşlığı ve hangi milliyete ait olduğu sorunu ile tamamen ayrı bir şekilde ele alınması gerektiği kayıtsız koşulsuz kabul edilmek zorundadır. Komünist partisine üyelikte bu noktalar bir kriter olmaz.

Ama diğer taraftan da, elbette ki kişisel temelde yapılan üye alımında diğer ülkelerden gelen devrimcilerin üyeliğe alımında bir dizi sorunlar bulunmaktadır.

İlk sorun, sözkonusu yoldaşın, kardeş partisinin Merkez Komitesinin kabulünü alarak mı yoksa almadan mı parti üyeliğini değiştirmektedir; söz konusu yoldaş ilk olarak mı bir komünist partisine girmek istemekte; sözkonusu kişinin kişisel perspektifi ele alınarak, bu sorun kendisi ile ve kardeş örgütte birlikte tartışılmalıdır.

Bu şahsi sorunların yanısıra daha özsel genel bir problemde mevcuttur: "Kendi" ülkelerindeki devrimci mücadeleyi ve büyük ihtimalle de silahlı mücadeleyi inşa etmek ve pekiştirmek için devrimci bir kitle temeli oluşturma amacıyla yurtdışı örgütleri oluşturan diğer ülkedeki komünist örgütlerle bir rekabet içine girmek tamamen yanlış bir tutumdur. Almanya'da komünist partisini inşa eden komünistler proleter enternasyonalin ruhuna sadık kalarak, bu bağtımda çok daha alçak gönüllü ve dikkatli olmak zorundadırlar. Buradaki komünistler, her olanakları kullanarak dünya ölçüsünde bir numaralı emperyalist bir güç haline gelmeye çalışan ve diğer ülkeleri ve halkları daha kapsamlı ve vahşi bir şekilde boyunduruk altında tutmaya çalışan emperyalist bir büyük güç konumunda olan bir ülkede komünist bir partiyi inşa etmeye çalıştıklarını bilmek zorundadırlar.

Almanya'da yaşayan ve çalışan Avusturyalı bir yoldaşın Almanya'da komünist partisinin inşasına katılması ile, örneğin Kürt ulusuna mensup bir işçinin KP'nin inşasına katılması sorununun tamamen birbirinden farklı iki ayrı sorun olduğu görülmek zorundadır. Kürt işçisinin karşısında birden çok seçeneği vardır: Türkiye'nin Kürt bölgelerinde gelişen silahlı mücadele katılmak, Türkiyede komünist bir partinin inşasına katılmak ya da Almanya'da gelişecek devrimci perspektife kendisi adanmak.

Hiç şüphesiz ki, işçi sınıfının *en alt tabakası* belirleyici bir rol oynayacaktır. Yani proleter devrimi için yürütülecek silahlı mücadelede de "klasik anlamda Alman" olmayan geniş tabakalar büyük bir rol oynayacaklardır. Yine şüphesiz ki, kendilerini göçmen olarak gören değerli kadrolar da Komünist partisinde yer alacaklardır. Her şeyden önce şu görülmelidir ki, onca hızlı bir şekilde meydana gelmeyen Almanya'daki devrimci değişim devrimci güçleri burada kalmaya itmemektedir. Bilakis devrimci dönüşümler daha ziyade örneğin Türkiye gibi ülkelerde patlak vermesi daha olasıdır.

Meselenin özü, pazar satıcıları gibi değil sakin olarak Almanya'da komünist partisinin inşasına katkıda bulunmaktır. Alman şovenizminin irili ufaklı tüm biçimlerine karşı mücadele yürütmeli ve tüm çalışmaları ile kendi kararının öncelikle proleter enternasyonalizmine, proleter dünya devrimine ve buna bağlı olan ve ona tabi olan Almanya'daki devrimin hazırlanmasına ve gerçekleştirilmesine fayda getirmek zorunda olduğunu göstermek. Tam da bu nedenden dolayı, Almanya'da komünist bir partisinin inşasında bağlamında, örneğin Kürt ulusuna mensup işçilerine yönelik, güya onların Almanya'daki komünist partisinin inşasına katılmaları gerektiğini savunan bir propaganda kampanyası hiçbir zaman olmayacaktır. Böylesi bir örgütlenme kampanyalarını reddederken, istisnai durumlarda Almanya'da yaşayan işçileri, başka uluslara mensup komünistleri örgütümüze uzun veya kısa süreli olarak dahil etmeyi reddetmemektediriz.

Değişik ülkelerden devrimci güçlerin aralarındaki ortak çalışmasında benimsenmesi gereken temel yönelim şudur:

"Komünistler görüşlerini ve hedeflerini gizlemeye tenezzül etmezler. Hedeflerine ancak bütün mevcut toplumsal koşulların zorla devrilmesiyle ulaşabileceğini açıkça ilan ederler. Varsın hakim sınıflar bir komünist devrimden korkup titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var.

Bütün ülkelerin proleterleri Birleşin!

(Marks, Engels, "Komünist Partisi Manifestosu", 1848, Temel Eserler, Cilt 4, sf. 493)

Georgi Dimitroff Kitap Evi

Koblenzer Str. 4, 60327

Frankfurt/M.

Fax 069/730920

Açılış Saatleri:

Çarşamba - Cuma 16.30 - 18.30

Cumartesi 10.00 - 13.00

Vertrieb für Internationale Literatur

**Brunhildstr. 5,
10829 Berlin**

Açılış Saatleri:

Cumartesi 11.00 - 14.00